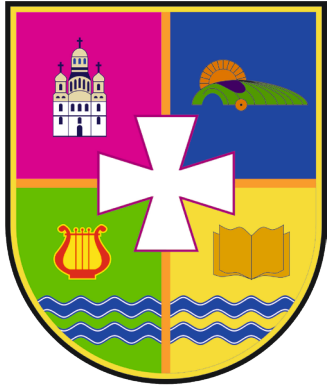

Наша громада – єдина родина

Де згода в сімействі, де мир і тишина,
Щасливі там люди, блаженна сторона.
І.П. Котляревський.

ГРОМАДСЬКО-ПОЛІТИЧНА ГАЗЕТА ПРО ЖИТТЯ НАШОГО КРАЮ №18(119) 2 ГРУДНЯ 2022 РОКУ

Вітаємо славних воїнів Збройних Сил України!

Дорогі земляки!

6 грудня вся Україна відзначатиме День Збройних Сил України. Ще кілька років тому це було свято винятково тих людей, для яких армійська служба стала професією: вони свідомо обрали цей шлях, отримали відповідну освіту й пройшли належний вишкіл. Однак від 2014 року лави Збройних Сил України добровільно й за мобілізацією поповнили вчорашні робітники, селяни, студенти, інтелігенція. Ці люди стали солдатами не тому, що їм це подобалося, а щоб захистити свою українську землю, охоплену війною, стримати сусіда-агресора, який досі виношує плани знищити український народ.

Патріотично налаштовані українці, які стали військовими, кардинально змінили Збройні Сили: вони розвіяли міф про «другу армію світу» та показали всьому людству, що можуть захистити не лише свою країну, а й країни НАТО.

Сьогодні Збройні Сили України – це велика гордість і найцінніше багатство країни. За плечима українських військових – славні традиції предків: мужність і звитяга козацтва та наших батьків і дідів, які здобували перемоги над загарбниками. У них перед очима – відвага та жертвовність їхніх побратимів і посестер, які зараз разом із ними воюють на фронті. Усі українці подумки завжди з тими, хто захищає країну на передовій. Ми пишаємося вами, молимося за вас і готові підтримувати будь-якої миті.

У переддень свята бажаю Україні якнайшвидшої перемоги над ворогом, а військовослужбовцям Збройних Сил України – здоров'я, витримки, гарного настрою, успіхів на всіх фронтах! Хай Господь береже й захищає вас.

Віктор КОРДУБАН,

голова ради директорів ПП «Білоцерківська агропромислова група», депутат Полтавської обласної ради.

Шановні жителі громади!

Найцінніше в нашому житті – мир, спокій і стабільність, тож немає вищої честі, ніж бути захисником рідної землі. Після російського вторгнення понад сто жителів Білоцерківської територіальної громади стали на захист своєї Батьківщини. Майже 80 працівників ПП «Білоцерківська агропромислова група» – маслоробів і сироварів, водіїв і експедиторів, слюсарів і менеджерів – теж узяли до рук зброю й стали військовослужбовцями. Певно, в нашій громаді немає родини, в якій чоловіки, брати, батьки, сини, доньки чи інші родичі не служать у Збройних Силах України.

Наші захисники ініціативні, згуртовані, відважні й вмотивовані. Щомиті їхні рідні подумки з ними: пишаються ними й хвилюються за них, із нетерпінням чекають на їхнє повернення додому...

6 грудня, День Збройних Сил України – це свято, яке об'єднує весь український народ: військовослужбовців і тих, хто підтримує їх у тилу, хто будь-якої миті готовий стати на захист своєї країни.

Щира подяка за доблесну службу захисникам, які зараз боронять країну, а також батькам, матерям, дружинам наших славних бійців. Від душі бажаю усім воїнам міцного здоров'я, військової вдачі, а їхнім сім'ям – живих героїв, які повертаються додому «зі щитом, а не на щиті»!

Оксана КОРДУБАН,

генеральний директор ПП «Білоцерківська агропромислова група»,
депутат Білоцерківської сільської ради.

Шановні земляки!

Тисячолітня історія України сповнена війнами, які раз по раз виникали на нашій багатостраждальній землі. Слов'янські поселення спустошували кочові племена, згодом це були войовничі турки Османської імперії, які масово брали у полон українських юнаків і дівчат. Зазіхали на наші землі й великі імперії, поневолюючи українців...

Свобода й незалежність даються дорогою ціною. Нашим предкам упродовж багатьох століть доводилося зі зброєю в руках виборювати право жити на рідній землі. Тисячі борців за вільну Україну положили на вівтар перемоги свої життя.

На нашу з вами долю теж випало непросте випробування – випробування війною. Росіяни ведуть себе, наче дикуни на зорі цивілізації: грабують наші оселі, гвалтують та вбивають жінок і дітей, а на додачу вигадують нові «сучасні» методи терору, як от знеструмлення України й шантаж ядерною зброєю.

Вірю, що Україна неодмінно подолає всі перешкоди й досягне величної мети – відновлення миру в державі, економічного й демократичного піднесення, забезпечення добробуту своїх громадян. Моя віра ґрунтується на могутності, мужності та незламності Збройних Сил України, які стали гордістю всього українського народу.

Сьогодні в лавах ЗСУ – й понад сотня наших земляків, які захищають територіальну цілісність своєї країни. Загартовані у важких боях, вони дають гідну відсіч ворогу.

Вітаю наших захисників із Днем Збройних Сил України. Схиляю голову перед тими, хто загинув, захищаючи Україну. Щиро зичу подальших бойових успіхів, якнайшвидшої перемоги над ворогом, здоров'я, добра, достатку вам і вашим рідним!

Іван ЛЕЩЕНКО,

Білоцерківський сільський голова.

Чергова сесія сільської ради

24 листопада депутати Білоцерківської сільської ради восьмого скликання зібралися на чергове (вісімнадцяте) сесійне засідання.

Під час роботи вони обговорили та ухвалили рішення з майже 30 питань порядку денного, зокрема затвердили звіт про виконання бюджету Білоцерківської сільської територіальної громади за три квартали 2022 року; внесли зміни та доповнення до низки цільових програм: соціального захисту населення, соціально-економічного розвитку, фінансової підтримки комунального некомерційного підприємства «Центр первинної медико-санітарної допомоги» Білоцерківської сільської ради; затвердили рішення виконавчого комітету сільської ради, прийняті у міжсесійний період.

Війна вносить свої корективи, тож 18-та сесія затвердила перелік об'єктів для тимчасового розміщення внутрішньо переміщених осіб та/або евакуйованих осіб, які прибули з областей, де ведуться бойові дії, а також Порядок надання одноразової грошової допомоги на поховання військовослужбовців під час воєнного стану.

Вони наближають перемогу

Світанок 24 лютого 2022 року став справжнім зламом у їхньому повсякденному житті, поділивши прожиті дні на «до» і «після». З ревом літаків, скрегою танків і вистом ракет озвірілі рашисти несли нам «руський мір»...

Чи можна було спокійно споглядати, як ці «миротворці» зі свастикою у вигляді літери «Z» топчуть нашу землю, мордують наших людей, гвалтують жінок, убивають дітей? Сотні чоловіків із Білоцерківської громади – знайомі й незнайомі, друзі й колишні приятелі, сусіди й колеги по роботі – гуртувалися та разом вирушали до військкомату. І не мало значення, служили вони раніше в армії чи ні, були придатними до служби чи мали проблеми зі здоров'ям: їх вів поклик серця, непереборне бажання бути там, на передовій, де зараз вирішується доля їхньої Батьківщини.

Сьогодні вони розкидані практично по всій лінії фронту: під Бахмутом, на Кінбурнській косі, на Сумщині, Харківщині, на кордоні з «дружною» Білоруссю... Вони скрізь: там, де тривають бої, й де відносно спокійно, де свій обов'язок виконують підрозділи Тероборони – складової структури Збройних Сил України. В холодних окопах, під прицільним вогнем противника чи в деокупованих регіонах, де через міни кожен квадратний метр дихає смертю,

– вони далеко від рідної домівки, де на них чекають дружини, матері, діти... Вони не часто виходять на зв'язок із рідними, воліють не жати своїх близьких побаченням і пережитим, тож повідомлення від них переважно недовгі: «Ок. Все нормално. Живий»...

Нам удалося телефоном поспілкуватися з окремими представниками Збройних Сил України. Надаємо їм слово.

Олександр Володимирович КІБАЛЬНИК:

– У мирному житті я працював слюсарем із ремонту транспортних засобів на ПП «Білоцерківська агропромислова група». Мій син Володимир (йому 28 років) теж працював на заводі – комірником на складі.

На початку війни 26 лютого ми разом поїхали у військкомат. Обидва потрапили в Тероборону. Служили в роті охорони, якою керував учасник АТО, начальник служби безпеки нашого підприємства Олександр Вікторович Кордубан. Син і зараз там служить, а мене наприкінці травня відкликали й направили в іншу військову частину.

Тоді з нашої роти забрали сімох чоловіків: моїх односельців Ігоря Гавриленка, Станіслава Манашина, Віталія Бондаря (правда, він не із Білоцерківки), а ще Андрія Подорожняка, Сергія Суботу й Андрія Бровка. Усі ми по-

трапили в Полтавський батальйон, пройшли навчання чотири чи п'ять місяців – уже й не пам'ятаю, після чого нас направили в Чернігівську область, на кордон із Білоруссю.

Там було відносно спокійно, хоча цей спокій був доволі напруженим. Принаймні, бойові дії не велися, але доводилося весь час перебувати в бойовій готовності. А в жовтні нас перекинули в Донецьку область, на Бахмутський напрямок. І тоді, й зараз це найгарячіша ділянка на Східному напрямку.

Я потрапив у підрозділ забезпечення, який перебуває не на передовій, а трохи далі від фронту. А мої земляки якраз на передовій, їм важче. Кілька разів був «на нулі», возив туди вантажі. Там дуже гаряче! У нас теж чуто постріли, але ж «прилітає» зрідка. Вже настільки звикли до цього неймовірного гулу, що коли на якусь мить настає тиша, якось не по собі робиться...

Свого часу я проходив строкову службу в армії, де отримав звання «старшина». Але хоч і вважаюся командиром, гонору в мене немає. Тому роблю все нарівні зі своїми підлеглими: коли треба, розвантажую чи завантажую автомобілі, ремонтую техніку. Моя мирна професія слюсара дуже знадобилася на війні.

Далі на стор. 2

Вони наближають перемогу

Володимир і Олександр Кібальники під час служби в роті охорони

Закінчення. Початок на стор. 1

Знаєте, війна оголює людську суть: тут добре видно і брехунів, і ледарів, які намагаються перекласти на інших свої обов'язки, і навпаки – справжніх побратимів, які будь-якої миті готові підставити своє плече. Але я вже не в тому віці, щоб намагатися когось перевиховати. Просто роблю висновки... Найбільше моє бажання – діждатися перемоги й повернутися додому, до рідних. Та перемога сама не прийде, її треба здобувати. Ось ми її й наближаємо – кожен на своєму місці.

Володимир Миколайович ЗАЛИВЧИЙ:

– Мені 34 роки, одружений, маю 11-річного сина й шестирічну донечку. Свого часу не довелося служити в армії, а от мій молодший брат і строкову службу відслужив, і в зоні АТО воював. Та незадовго до початку війни я пройшов навчання на базі однієї з військових частин. Це були тримісячні курси, на які

В. М. Заливчий із дружиною й дітьми

мене направив військкомат. Там же й склав присягу на вірність народові України.

Коли почалася війна, у військкоматі сказали: «Почекай, поки ми тебе викличемо». Викликали 6 березня. Направили в одну з військових частин, що дислокувалася в Хмельницькій області, звідти перекинули в Київську область.

У мирний час я працював водієм у СФГ «Говір», в армії теж служу водієм. Зараз в основному виконую гуманітарну місію, адже Збройні Сили України не лише визволяють окуповані території, а й допомагають налагодити там нормальне життя.

Сергій Миколайович ЗАЛИВЧИЙ:

– Для мене все почалося з Майдану 2013-2014 років. Він змусив задуматися про майбутнє України, пробудив повагу до співвітчизників, які не побоялися піти проти влади, загострив почуття справедливості. Ні, я не стояв на Майдані, бо в цей час

С. М. Заливчий

проходив строкову військову службу. Служив у артилерійському підрозділі, що дислокувався в с. Дівички під Києвом. Коли мобілізувався, почалися військові дії на Донбасі, і я вирішив, що моє місце там. Уклав контракт зі Збройними Силами України, через три роки повернувся додому...

Моє перебування в зоні АТО припало на найгарячіші, найтрагічніші для української армії часи. По суті, наша армія тоді тільки створювалася, гартувалася в запеклих боях із ворогом, зазнавала поразок...

Коли 2017 року я мобілізувався, ситуація змінилася. Активних

бойових дій уже не було. Всю техніку вивели подалі з передової, в окопах залишилися хлопці з автоматами і мінометами. Це була так звана позиційна війна, війна на виснаження. Морально її витримувати, мабуть, іще важче, ніж вести активні бойові дії.

Я повернувся в Рокиту, став працювати в Івана Миколайовича Семуки, одружився, народилася донечка, їй зараз рік. Одне слово, у мене було щасливе мирне життя. Та коли почалася повномасштабна війна, не міг залишатися вдома. Я ж таки чоловік! Хто ж, як не я? 25 лютого разом із односельцями я прийшов до військкомату, де зібралася величезна черга з добровольців.

Сільська рада виділила бусик, у ньому їхало багато хлопців із різних населених пунктів. Тільки з Рокити було 6 чи 7 чоловік.

Мене та ще кількох моїх земляків направили служити в Тероборону. Зараз я – старший солдат, проходжу службу в Миргороді, в роті охорони підтримки. Хлопці служать в інших підрозділах, в інших населених пунктах.

Рашисти не припиняють гатити по мирних містах, по цивільній інфраструктурі. Вони намагаються залакати українців, але отримують протилежний ефект: лють, ненависть і бажання якомога швидше звільнити нашу землю від окупантів. Ми неодмінно переможемо!

«Пишаюся своїми дітьми»

Напередодні Дня Збройних Сил України ми поспілкувалися й з тими жінками громади, чії рідні зараз безпосередньо на передовій.

Нелегко цим жінкам: постійний стрес, постійні переживання, постійне психічне напруження терзають душу й не дають спокою. Вони ловлять в Інтернеті кожну звістку з фронту, особливо з тих місць, де перебувають їхні захисники, із завмиранням серця чекають дзвінка мобільного у відведений для зв'язку час. А в розмові з рідними намагаються стримувати сльози, підбадьорюють їх, зізнаються в любові, запевняють, що все буде добре...

Любов та підтримка рідних – то неймовірно потужний стимул для наших воїнів: вони окриляють, додають сил, зміцнюють бажання бити ворога. І, звичайно ж, наче оберіг, рятують від кулі.

Що таке чекати чоловіка з фронту, Наталія Володимирівна Сулименко з Білоцерківки знає дуже добре. Її чоловік Юрій Миколайович тричі був у зоні АТО/ООС.

У січні 2015 року під час четвертої хвилі мобілізації (вона була найтривалішою та наймасовішою з усіх шести) Ю. М. Сулименка призвали до лав ЗСУ. У серпні 2015 року чоловік уже воював біля Великих Новосілок, Волнової та в інших місцях. Через рік він разом із

Ю. М. Сулименко під час служби в ООС

кількома побратимами уклав контракт зі зменшеною 93-ю окремою механізованою бригадою, якій невдовзі присвоїли почесну назву «Холодний Яр».

Утретє Ю. М. Сулименко потрапив у зону ООС 2019 року, знову уклавши контракт із 93-ю ОМБр. А в травні 2020 року повернувся додому й вирішив, що більше в армію не піде – здоров'я вже не те. Однак у перший же день війни, 24 лютого 2022 року, прибув до військкомату.

– Після обіду чоловік зателефонував і сказав, що пройшов медкомісію. Вже ввечері він вирушив до місця служби, – розповідає дружина. – Згодом я дізналася: це 30-та ОМБр імені князя Костянтина Острозького, що дислокується в Житомирській області. Але бригаду звідти одразу перекинули в Донецьку область, чоловік там воював із перших днів війни. А влітку служив на кордоні з Білоруссю.

Там, звичайно, були свої особливості, але загальною спокійніше.

1 серпня чоловік разом із Володимиром Дробоском приїхали у відпустку на 7 днів. Та вже наступного дня йому зателефонував командир і наказав повертатися в частину. Так що замість тижня він був удома лише добу.

Їхній підрозділ тоді перекинули на Харківський напрям, звідти – на Донецьк. Чоловік подробиць своєї служби не розповідає, те, що йому довелося пережити під час служби в зоні АТО/ООС, я дізналася лише після його повернення, та й то від інших людей. Я теж зайвих питань не задаю. Хвилююся, чекаючи його дзвінка. Мені головне – почути його голос, дізнатися, що він живий. Одразу – наче камінь з душі...

29-річний Григорій Іванович Зленко теж родом із Білоцерківки. Чоловік працював у сирцеву ПП «Білоцерківська агропромислова група», а 26 лютого з'явився до військкомату. Ось що розповіла його мама Валентина Миколаївна:

– Ми живемо на вулиці Сільській, і вся наша вулиця, всі чоловіки й молоді хлопці тієї суботи поїхали до військкомату. І Гриша теж, хоча в армії він не служив.

Спочатку син потрапив до Тероборони, служив у Великій Базачі. А в травні його викликали до військкомату й направили в м. Конотоп Сумської області на навчання. Однак до Конотопа він не доїхав: неподалік Березової Рудки їх перенаправили на Донбас. Там він і зараз. Служить у складі екіпажу САУ (це самохідна артилерійська установка, її екіпаж складається з командира гармати, номера обслуги, навідника й механіка-водія). Зазвичай телефонує мені двічі на день, але жодних подробиць про службу не розповідає, тільки про погоду може розказати. Поки розмовляємо, я спокійна, як тільки відключиться – нервую... А як нема довго дзвінка – просто місця собі не знаходжу: що там трапилося?

В. М. Зленко розповідає, що 5 листопада син приїжджав на тиждень у відпустку. Отримав її несподівано: з їхньої частини поверталися на Полтавщину волонтери, й командир відпустив Григорія. Він зателефонував о 6-й ранку, й мати одразу кинулася готувати синові щось смачненьке. Близько 11-ї Григорій був удома.

– Він дуже схуднув, став серйознішим і якимось ніби постарілим, – зізнається жінка. – Виглядав стомленим, невеселим. Ходив із нарішеною до Псла, зустрічався з друзями. Той тиждень дуже швидко промайнув...

У декого з наших співрозмовниць у лавах Збройних Сил не один, а кілька членів родини: брати, сини або чоловік і син.

У жительки с. Рокита Оксани Радчук стали на захист Батьківщини чоловік та син. Чоловік служить неподалік у одному з підрозділів Територіальної оборони. Оксана добре усвідомлює, що в немолодому віці чоловікові нелегко витримувати тривалі чергування на посту за будь-якої погоди, вона переживає й хвилюється за нього. Та ще більше болить її серце за 21-річного сина. Сергій Олександрович Радчук зараз на Донбасі, де не припиняються запеклі бої.

– Син відслужив строкову службу й у січні (якраз на Старий Новий рік) повернувся до-

Григорій Зленко

му, – розповідає жінка. – А зранку 25 лютого зібрався до військкомату. Я намагалася відмовити його, та він сказав: «Треба!»

Спочатку він був у Білій Церкві, потім під Кураховим (це місто в Покровському районі Донецької області), куди його потім направлять – хто зна... Ми переписуємося в Телеграмі, але це скупі повідомлення, подробиць його служби я не знаю. В одному з боїв Серьожа отримав контузію, лікувався, знову повернувся в стрій. Молюся за нього щохвилини, закликаю усіх заступників на небі, щоб зберегли моє дитя...

А в жительки Балаклії Любові Андріївни Лобанової у лавах ЗСУ – сини Петро й Руслан.

– Вони обидва – учасники АТО, обидва – сержанти, мають чимало бойових нагород, – розповідає жінка. – Зокрема Петра нагородили медаллю «За оборону м. Дебальцеве». Він із 2014 року воював, був кулеметником.

Коли росія вторглася на нашу територію, мої сини добровольцями стали на захист Батьківщини. Руслан на той час був у Києві, там і пішов до військкомату. А Петя зі мною жив. Його відмовляла, як могла, однак він сказав: «Мамо, навіть коли ти зараз упадеш, я через тебе переступлю й піду захищати країну». І я тоді зрозуміла: мені його вдома не втримати.

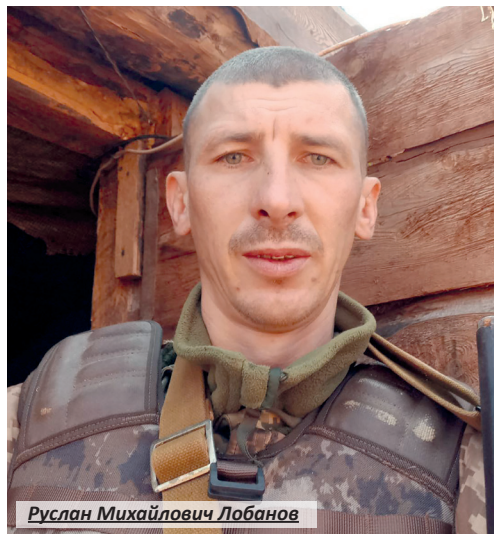
Руслан служить у 30-й окремій механізованій бригаді імені князя Костянтина Острозького. Він – командир штурмової бригади, яка першою йде у бій, причому без жодного прикриття. На Донбасі є міцні бетонні укріплення, збудовані кілька років тому. Вони захищають наших воїнів. Однак штурмовики не можуть ними скористатися.

З перших днів війни й до кінця червня 30-та ОМБр була біля Бахмута й у результаті запеклих боїв зазнала суттєвих втрат. У липні її звідти вивели на доукомплектування. У серпні син приїжджав у відпустку. До Дня незалежності Руслана за мужність і відвагу, проявлені в боях, нагородили медаллю «Незламним героям російсько-української війни».

30 листопада моєму Русланові виповнилося 35 років. Він якось сказав: «Воїнами не стають, ними народжуються». Він і справді при-

роджений воїн! Його командир, який пройшов усю Чеченську війну, йому зізнався: «Я від тебе, Русю, багато чого навчився». Я часто радила синові: ділися своїм досвідом із іншими. Він тепер каже: «Завдяки тобі, мамо, я став командиром».

Петя воює теж в елітному підрозділі ЗСУ – 72-й окремій механізованій бригаді імені Чорних Запорозжців. Він визволяв Харківщину: Куп'янськ, Балаклію та інші населені пункти, а тепер їх перекинули під Бахмут. Русланову ОМБр звідти вивели, а Петину кинули на її місце.

Руслан Михайлович Лобанов

Петро Андрійович Лобанов

Моя дочка Оля з перших днів війни допомагає хлопцям на фронті. Ми передаємо бійцям усе, що можемо: цукор, олію, консервацію, різні смаколики. Оля відрами вареники ліпить, варить і передає... Пишаюся своїми дітьми. Вони – справжні патріоти України!

Від редакції. Зі зрозумілих причин ми не змогли поговорити з усіма нашими захисниками. Обмежилися лише кількома короткими інтерв'ю з рідними воїнів. Декотрі жителі громади з різних причин не змогли поспілкуватися, а декотрі не заохотили публічності. Однак ми відкриті до діалогу. Тож якщо маєте бажання розказати про своїх героїв – телефонуйте в редакцію. Контакти – внизу стор. 4.

Іван Лещенко: «Сільській раді доводиться швидко реагувати на всі виклики»

Свого часу Уїнстон Черчілль сказав: «Демократія – не кращий спосіб керівництва державою, однак усі інші способи, які колись були випробувані людьми, ще гірші».

На сьогодні демократія (тобто влада народу) є найзатребуванішою формою політичного устрою суспільства. Проте справжнє народовладдя не обмежується лише участю у виборах президента чи депутатів. Справжнє народовладдя – це насамперед контроль громадян над органами влади, а отже, наша готовність та здатність вивіряти дії посадовців, інспектувати та перевіряти їхню роботу.

Після нападу росії навіть далекі від політики люди змогли порівняти суспільне життя «у них» та у нас і переконатися, що Україна таки є демократичною державою. Ми можемо казати, що наше народовладдя недосконале, суперечливе, що реформи відбуваються вкрай повільно, однак немає сумнівів у тому, що демократія є базовою цінністю нашої країни, змістом її існування та руху вперед.

Плани й пріоритети змінила війна

Первинною ланкою демократії (народовладдя) в Україні є місцеве самоврядування – гарантоване Конституцією та законами України право жителів територіальної громади вирішувати питання місцевого значення. Напередодні Дня місцевого самоврядування (його відзначають в Україні 7 грудня) ми зустрілися з Білоцерківським сільським головою Іваном Васильовичем Лещенком та попросили розповісти про діяльність сільської ради.

– Повномасштабна війна на території України стала певіркою на міцність усього нашого суспільства, зокрема й тих засад, на яких базується політичний устрій країни, – говорить Іван Васильович. – Дев'ять місяців Україна живе в надскладних умовах. Війна змінила плани, пріоритети, апробовані механізми діяльності органів місцевого самоврядування. Війна стала потужним випробовуванням і для нашої Білоцерківської сільської ради. Але ми намагаємося справлятися з цим викликом, перебудовуємо свою роботу, згуртовуємо громаду й працюємо далі.

– І це підтверджує дієздатність місцевого самоврядування...

– Проведена нещодавно в країні децентралізація розширила коло повноважень територіальних громад та націлила їх на реалізацію нових проєктів, які б забезпечували насамперед розвиток регіонів.

Такі проєкти планувала реалізувати й наша сільська рада. Проте з початком російського військового вторгнення від деяких із них довелося відмовитися. Точніше, не відмовитися, а відкласти до кращих часів. Бо в умовах воєнного стану в Україні обмежено напрямки використання коштів. Уряд запровадив особливий режим казначейського обслуговування, який обмежує фінансування з місцевого бюджету за певними напрямками. Тож сільська рада тепер не має можливості вести будівництво, здійснювати капітальні ремонти тощо.

Наша діяльність отримала інший характер та іншу мету. Ми зосередилися на роботі з внутрішньо переміщеними особами, яких на початку війни було дуже багато, на допомозі Збройним Силам України, на забезпеченні навчального процесу (зокрема змішаної форми навчання), ми облаштовуємо укриття, пункти обігріву тощо.

– Будь ласка, розкажіть докладніше про це.

– Мабуть, усі жителі нашої громади знають, що на початку збройної агресії до нас прибуло багато людей із окупованих територій. Дехто зупинявся на день-два й після цього рухався далі, дехто залишався на триваліший термін. За найскромнішими підрахунками, ми прийняли близько тисячі внутрішньо переміщених осіб.

Більшість із цих людей поспіхом виїжджали з небезпечних місць, рятувалися від обстрілів, тому дуже часто не мали навіть найнеобхіднішого. Треба було їх прийняти, розмістити, нагодувати, подбати про елементарні речі.

Щоб забезпечити цих людей харчовими продуктами, одягом, надати додаткову фінансову допомогу, ми шукали та залучали благодійні фонди, міжнародні організації тощо. Крім того, внутрішньо переміщені особи потребували оформлення необхідних документів, на підставі яких вони могли б отримати виплати від держави, пільги тощо. Попервах виникло багато складнощів із оформленням документів, бо ця процедура відбувалася вперше, причому уряд постійно вносив зміни до раніше прийнятих рішень.

Зараз ця робота вже налагоджена, вона увійшла в нормальне русло, та й переселенців поменшало: частина з них повернулася на деокуповані території. Ті ж, хто залишився, живуть у родичів або в будинках, які залишилися без господарів, а також у комунальних закладах, де для них створені належні умови перебування.

Ще один напрямок нашої роботи, що розпочався в перші дні війни, це розташування військових підрозділів. Потрібно було подбати про розміщення наших захисників, облаштувати для них необхідні побутові умови. Безумовно, це було додатковим навантаженням і на бюджет, і на посадових осіб сільської ради та керівників підприємств нашої громади. Але ми розуміли: люди, які стали на захист країни, а отже, і жителів громади, потребують оперативної допомоги, уваги, термінового вирішення усіх поточних питань.

Багато зусиль довелося витратити й на організацію навчального процесу. Передусім тому, що жоден навчальний заклад у громаді не мав підвального приміщення, де можна було б облаштувати надійне укриття. Ми різними шляхами вирішували це питання: перенесли навчання зі шкіл в ті будівлі, де є підвали або ж неподалік яких є укриття, почали облаштовувати найпростіші укриття в підвальних приміщеннях цих закладів. Почали ці роботи ще влітку, а завершили в листопаді. Тож на сьогодні маємо надійні захисні споруди для всіх загальноосвітніх закладів.

Зрозуміло, що досвіду такої роботи у нас не було: відтоді, як 1997 року Україна набула без'ядерного статусу, стан за-

хисних споруд нікого не цікавив. Вони були занедбані, а подекуди прийшли в повну непридатність. І така ситуація була скрізь, не лише у нас у громаді. Війна змінила пріоритети: реконструкція об'єктів колективного захисту стала першочерговим завданням, до того ж терміни були досить стислі. Приміром, захисні споруди освітніх закладів треба було підготувати до початку навчального року. Ускладнювала роботу також відсутність чітких вимог і роз'яснень від територіальних органів ДСНС: методичні рекомендації стосовно приведення об'єктів фонду захисних споруд до використання в особливий період з'явилися лише наприкінці літа.

Попри труднощі й претензії

– Поряд із цим ми продовжували працювати над життєзабезпеченням громади й оперативно вирішувати всі питання, які виникають, – розповідає далі Білоцерківський сільський голова. – Загалом в умовах воєнного стану доводиться дуже швидко реагувати на всі виклики. А їх, повірте, виникає чимало.

– Наприклад?

– Приміром, Державна казначейська служба України, яка здійснює фінансування видатків нашого бюджету, після 24 лютого дуже часто й на тривалий термін затримує платежі. Трапляється іноді, що ця затримка затягується на кілька тижнів. А це призводить до того, що ми не можемо отримати необхідні товари чи послуги.

Нещодавно було підбито підсумки конкурсу «Шкільний бюджет участі», в рамках якого школярі готували та захищали різноманітні проєкти, спрямовані на поліпшення навчального процесу. Ми оцінили старання дітей і вирішили, що кожен навчальний заклад має отримати невелике заохочення. Тому обрали вісім проєктів-переможців – по одному від кожного навчального закладу. Але щоб реалізувати їх, треба закупити певні товари, причому встигнути зробити це до нового року. Якщо Державна казначейська служба затримає деякі виплати, може так трапитися, що не всі проєкти вдасться реалізувати. І це стане негативом для шкільних колективів, які з нетерпінням чекають втілення у життя своїх мрій.

Таких проблемних питань виникає дуже багато. Наведу ще один приклад. На початку року ми уклали угоду про постачання палива за полтавською компанією «ТатНафта». Але на початку війни на рухоме та нерухоме майно цієї фірми було накладено арешт. Арештували також усі рахунки та корпоративні права цієї компанії. Відповідно до укладеної угоди ми перерахували «ТатНафті» близько 800 тис. грн передоплати, але отримати все необхідне пальне не встигли. Одразу ж звернулися з позовом у суд, і той зобов'язав «ТатНафту» повернути нам кошти. Однак виконати рішення суду компанія не може, бо рахунки заблоковані. Я розумію, що рано чи пізно це судове рішення буде виконане, й сільській раді повернуть кошти. Але зараз нам потрібно вишукувати додаткові кошти та придбавати паливо в інших постачальників.

– І ця ситуація співпала з подорожчанням та практично зникненням на ринку пально-мастильних матеріалів...

– Так, і ціни злетіли, й самого пального ніде не було. Але найважче виявилось знайти кошти. Дехто, можливо, уявляє бюджет сільської ради як бездонний гаманець із грошима, звідки будь-якої миті можна витягнути потрібну суму на будь-які потреби, було б лише бажання... Насправді всі видатки, які і всі надходження, ретельно плануються та узгоджуються. Тому щоб вивільнити кошти на якісь першочергові нагальні потреби, треба відмовитися від раніше запланованих витрат.

– Причому ухвалити таке рішення мають депутати сільської ради під час сесійного засідання...

– Або члени виконавчого комітету на своєму засіданні.

На жаль, сьогодні багато людей не знають, як функціонують органи місцевого самоврядування, і, що особливо прикро, не бажують цього знати. На мою думку, їхні уявлення про повноваження органів влади сформувалися ще в радянські часи, коли єдиною структурою, яка предметно впливала на всі напрямки життєдіяльності суспільства, були партійні органи.

Тоді була чітка вертикаль централізації всіх органів влади. Однак це неправильно вибудована модель, яка в умовах демократичної країни не працює. Сільська рада не може брати на себе невластиві їй повноваження. Ми повинні чітко дотримуватися чинного законодавства. І коли в умовах постійних відключень електроенергії окремі жителі громади звинувачують сільську раду у бездіяльності, це свідчить лише про те, що в людей відсутнє уявлення про повноваження органів місцевої влади.

Так само недоречно звучать звинувачення, що сільська рада не ремонтує певні дороги. Але ж не всі дороги, які пролягають через нашу територію, перебувають у власності громади! Власниками окремих доріг є інші інституції на рівні області чи держави. Отже, саме вони відповідають за їхній стан та ремонт. І замовником фінансування виступають саме ці структури.

– Якщо сільська рада візьметься за ремонт «чужої» дороги й виділить на це хоча б одну гривню, це вважатиметься нецільовим використанням коштів, яке карається.

– Саме так. Я розумію невдоволення людей і схвалюю їхнє прагнення поліпшити життя в громаді. Але ж далеко не завжди сільська рада може вирішити проблему в межах своїх повноважень.

Щоразу доводиться пояснювати людям ситуацію, але не всі прагнуть зрозуміти її. Чомусь особливо багато претензій виникає щодо розподілу фінансових коштів. Дехто думає, що громада має необмежену кількість грошей, які можна витрачати як завгодно. Це дуже помилкове уявлення.

Усі ресурси сільської ради складаються з надходжень, вони завчасно плануються й чітко розподіляються. Так формується бюджет громади, який має дохідні й видаткову частину. Обидві частини повинні бути збалансованими.

На жаль, інколи потреба у видатках значно вища від доходів. У нас розгалужена мережа навчальних, клубних закладів, які треба утримувати: опалювати, ремонтувати, виплачувати заробітну плату працівникам... Так само потрібні

Білоцерківський сільський голова І. В. Лещенко

певні видатки й на функціонування інших структур.

У нашій громаді найбільше джерело надходжень – це податок із доходів фізичних осіб, переважно із заробітної плати. Від початку війни кількість працівників зменшилася, їхні зарплати здебільшого теж зменшилися, тому зменшилися й надходження до бюджету сільської ради.

Крім того, маємо певні проблеми зі щільністю населення: у нас доволі велика площа території, але мала кількість людей, яка на ній проживає. Ці показники напряму впливають на розподіл державних субвенцій, адже їх розраховують від кількості населення та кількості учнів у навчальних закладах.

Нерідко доводиться чути, що в тій чи іншій громаді не існує таких проблем, як у нас. Сьогодні є велика відмінність у наповненні бюджетів територіальних громад. Є такі громади, на території яких працюють нафто- й газодобувні підприємства. Ці громади отримують значні надходження від рентної плати за користування надрами. Так, за результатами діяльності протягом дев'яти місяців 2022 року із 60 територіальних громад Полтавщини 33 мають значне перевиконання бюджетів. Водночас 27 громад (зокрема й наша) показали недовиконання бюджетів.

Однак проблеми, спричинені роботою нафто- й газодобувних підприємств (а це шкідливі викиди, забруднення довкілля, погіршення здоров'я людей тощо) значно вагоміші від надходжень. Тому я особисто не надто заздрю жителям «успішних» громад.

Найбільше досягнення – згуртованість людей

– Попри те, що надходження до бюджету Білоцерківської сільської ради виявилися меншими, ніж ми очікували, той ресурс, який ми маємо, не дає підстав для особливого занепокоєння, – зазначає на завершенні розмови Іван Васильович. – Більшість цільових програм, які на початку року ухвалювали депутати сільської ради, ми виконаємо, тому завершимо фінансовий рік із непоганими результатами.

Як на мене, найвагомішим досягненням нашої громади стала цілковита згуртованість людей в умовах війни. Коли 24 лютого ворог підступно напав на нашу країну, жителі усіх населених пунктів виявилися єдиними перед загрозою окупації. Близько сотні чоловіків у перші ж дні війни добровільно з'явилися до військкомату, щоб узяти до рук зброю й стати на захист Вітчизни. Багато жителів громади, які за станом здоров'я чи з інших причин не потрапили до Збройних Сил України, золотилися охороняти територію в лавах добровільних формувань Територіальної оборони. Ще більше жителів громади стали волонтерами й у різний спосіб допомагають як ЗСУ, так і внутрішньо переміщеним особам.

Ця волонтерська допомога не припиняється й зараз. Особливо приємно мені повідомити, що нещодавно за вагому допомогу Збройним Силам України Міністерство оборони нашої країни нагородило своїми відзнаками Віктора Володимировича Кордубана та Володимира Миколайовича Рясного. Віктор Володимирович суттєво допомагає українській армії, надаючи харчі, кошти, закуповуючи необхідне спорядження, а Володимир Миколайович на території свого підприємства ремонтує пошкоджену ворогом техніку.

Війна змусила багатьох патріотично налаштованих громадян шукати те місце, де вони будуть найкориснішими суспільству й наблизитимуть перемогу. Тож на початку повномасштабної війни Віктор Вікторович Кордубан створив благодійний фонд «Волонтерський корпус Кордубан», який надає суттєву допомогу військовим частинам та внутрішньо переміщеним особам.

Згуртованість нашої громади, згуртованість усієї країни – це запорука нашої перемоги над ворогом. А те, що наш український народ обов'язково переможе, ні в кого не викликає сумнівів.

Коли країна повернеться до мирного життя, ми реалізуємо всі відкладені плани з розбудови громади, щоб кожен житель почувався в ній комфортно та безпечно.

Напередодні Дня місцевого самоврядування хотів би висловити подяку депутатам Білоцерківської сільської ради. Жителі громади довірили вам відстоювати їхні права, й ви самовіддано виконуєте цей обов'язок навіть в умовах війни. Окрема вдячність – працівникам виконавчого комітету (а це близько 30 осіб), які професійно та сумлінно виконують свої посадові обов'язки й щоденно забезпечують функціонування сільської ради. Бажаю всім здоров'я, натхнення, успіхів та задоволення від роботи. Миру та щастя вам і вашим родинам, і якнайшвидшої перемоги нам усім!

Розмовляла Зінаїда МАТЯШОВА.

На Дні донора у Білоцерківському ЦПМСД зібрали майже 25 літрів безпечної крові

Зазвичай Дні донора організують і проводять у стаціонарних медичних закладах, яким потрібен резерв донорської крові — щоби можна було частину забраної крові залишити у себе для використання. Первинні ланки медицини забір донорської крові не практикують, адже їм вона не потрібна. Тож проведення 22 листопада Дня донора на базі Білоцерківського центру ПМСД, без перебільшення, можна вважати безпрецедентною подією.

— Ідея провести День донора на базі нашого закладу належить представникам органів місцевого самоврядування, — розповідає директорка КНП «Білоцерківський центр ПМСД» М. С. Яремко. — А вже наші медпрацівники втілюють її в життя: зокрема я домовилася з працівниками Лубенської станції переливання крові, фельдшери з різних населених пунктів знайшли потенційних донорів, які не мають медичних протипоказань. Якщо, не доведи Господи, комусь із жителів громади знадобиться донорська

кров, то її без проблем виділять на обласній станції переливання крові — завдяки шляхетному вчинку земляків, які пожертвували свою кров для інших. На Дні донора вдалося зібрати 24 літри 555 мл безпечної крові.

Наголосимо, що організація заходу була на висоті. Сільська рада виділила автобус для підвезення жителів Корнієнок, Попового, Мостовіщини, а водій центру ПМСД Дмитро Селін на автомобілі швидкої допомоги підвозив донорів із інших населених пунктів. Підвезення організували так, щоби не утворювати скупчення людей.

Директорка центру нарікає, що в їхньому закладі немає спеціальних кушеток, на яких у донорів беруть кров. Однак виручили столи з лабораторії, яка поки що не функціонує. Донори здавали кров сидячи, й це, певно, була єдина незручність під час заходу.

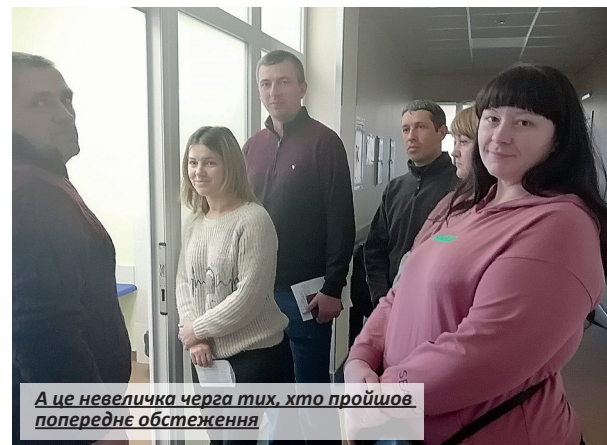
— Долучився до проведення Дня донора й Віктор Володимирович Кордубан, — продовжує М. С. Ярем-

Так донори здавали кров

ко. — Він забезпечив донорів печивом та солодким чаєм на майже 1000 грн, за що йому особлива подяка. Люди були дуже задоволені, що після здавання крові можуть відновити сили.

Марина Сергіївна розповідає, що участь в акції взяли почесні донори — люди, які здали 40 і більше літрів життєдайної рідини. Це працівники Красногорівської філії АТ

А це невеличка черга тих, хто пройшов попереднє обстеження

«Полтаваобленерго». 10 донорів делегувало ПП «Білоцерківська агропромислова група». Та найбільше донорів (29) було з Рокитянської дільниці ПМСД. А загалом здати кров зголосилося понад 70 жителів нашої громади. Правда, п'ятеро відсіяли через татуювання, ще троєх — через неопію (близькозорість).

Бажання людей здати кров було

настільки великим, що коли працівники Лубенської станції переливання крові припинили забір (бо не мали змоги переробити велику кількість крові), п'ятеро жителів Корнієнок не приховували свого розчарування. Отож у центрі ПМСД вирішили згодом провести ще одну таку акцію.

Ніна КОРНІЄНКО.

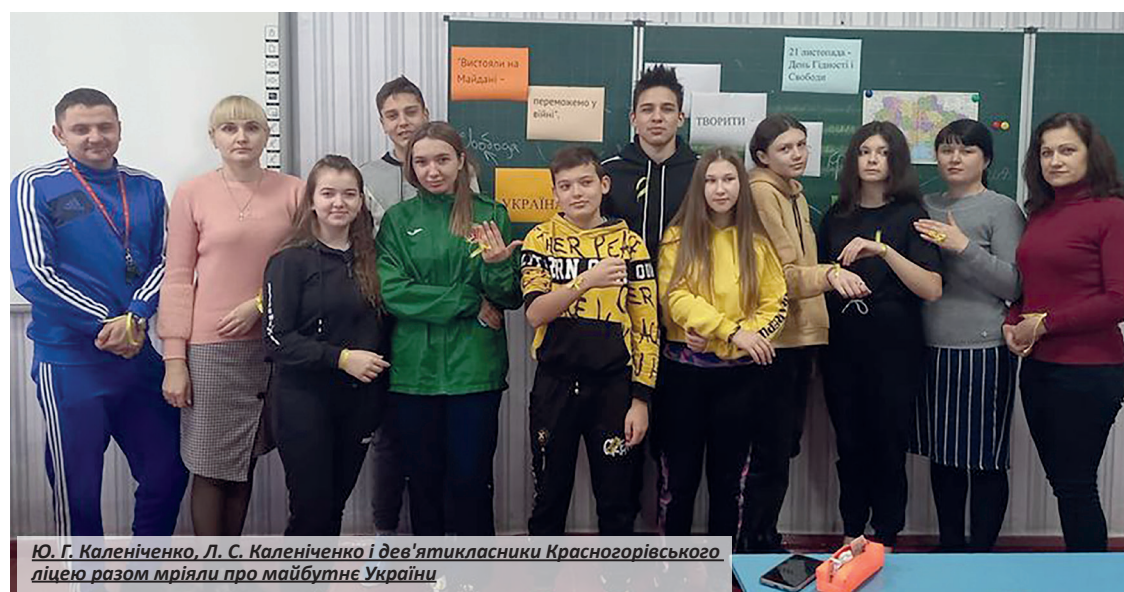
Вистояли на Майдані – переможемо й у війні

21 листопада – День Гідності та Свободи, знаковий для українців день, коли ми згадуємо хід Революції Гідності та героїв Небесної Сотні, які віддали життя за європейське майбутнє України.

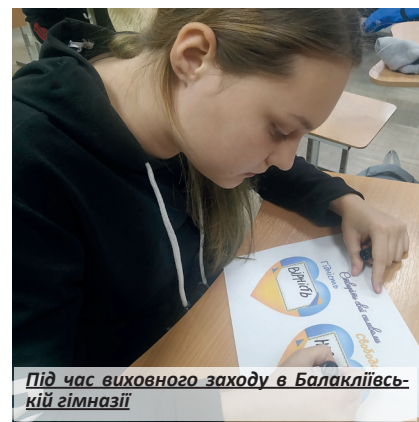
Цього року День Гідності та Свободи відбувається на тлі жорстокої війни з російським агресором. Українці знову ціною життя виборюють своє право на Гідність та Свободу.

У всіх навчальних закладах громади 21 листопада відбулися виховні заходи: патріотичні бесіди, вікторини, ігри, конкурси малюнків тощо. Вихованці Мостовіщинської гімназії писали листа у майбутнє, випускали патріотичну стінгазету тощо. У Білоцерківському ліцеї діти створювали символи вільної та незалежної України. Дев'ятикласники Красногорівського ліцею під керівництвом своєї наставниці Л. С. Каленіченко мріяли про майбутню щасливу Україну, після чого долучилися до флешмобу на підтримку опору на окупованих росією територіях. Його учасники мали пов'язати жовту стрічку, сфотографуватися й викласти фото у соцмережі.

Заходи були різноплановими, але мали єдине гасло: «Вистояли на Майдані – переможемо й у війні».

Ю. Г. Каленіченко, Л. С. Каленіченко і дев'ятикласники Красногорівського ліцею разом мріяли про майбутнє України

Під час виховного заходу в Балаклієвській гімназії

Так у Мостовіщинській гімназії добирали слова, важливі для кожного українця

Учні Білоцерківського ліцею демонструють свої вироби

У Балаклії молилися за жертв Голодомору

У суботу 26 листопада вся Україна схилилася в журбі за невинно убитими жертвами Голодомору-геноциду 1932-1933 років.

Того дня у Покровському храмі ПЦУ с. Балаклія відбувся молебень за упокій душ загиблих від голоду українців. Присутні на службі молилися й за захисників України, які на передовій захищають нас від російського ворога. 90 років тому росіяни створили штучний голод в Україні й замордували мільйони українців. Тепер же рф вторглася в Україну і здійснює той самий геноцид, прагнучи знищити не лише нашу державу, а й усю українську націю.

Після панахиди в церкві жителі Балаклії перейшли на кладовище, де встановлено пам'ятний хрест на честь загиблих під час Голодомору. Хрест обвізали рушником та прикріпили

снопик жита — на знак пам'яті про загиблих, про їхні страждання. Отець Павло Якименко відправив молебень, а до підніжжя хреста лягли живі квіти. Присутні на акції вшанували загиблих хвилиною мовчання та висадили в пам'ять про них жовті й блакитні іриси та кущ калини.

Принагідно зазначимо, що днем раніше, у п'ятницю, в місцевій бібліотеці-філії відкрилася тематична книжкова виставка. Заходи зі вшанування пам'яті жертв Голодомору відбулися в усіх населених пунктах громади, зокрема в навчальних закладах, бібліотеках, на кладовищах. А о 16.00 у віках багатьох осель загорілися свічки пам'яті...

Голодомор 1932-1933 років на сьогодні визнали геноцидом українського народу 23 держави. Самі ж українці далеко не одностайні в цьому питанні. Так, торік лише 85%

Жертовний молебен на кладовищі в с. Балаклія

опитаних погоджувалися з твердженням, що Голодомор 1932-1933 років був геноцидом українського народу. Заперечували це 13% респондентів. Правда, як свідчить нещодавнє опиту-

вання соціологічної групи «Рейтинг» (було опитано по телефону 1000 людей), кількість тих, хто визнає Голодомор геноцидом, зросла до 90%.

Дарина СОЛОДКА.

16 днів проти насильства

Так називається Всеукраїнська акція, яка щороку відбувається в Україні з 25 листопада по 10 грудня й підтримується міжнародною спільнотою. Її мета — привернути увагу громадськості до актуальної для українського суспільства проблеми подолання насильства в сім'ї, щодо жінок, жорстокого поводження з дітьми, протидії торгівлі людьми, забезпечення рівних прав жінок і чоловіків, а також активізація партнерського руху органів державної влади, закладів освіти, громадських організацій щодо насильства в сім'ї та захисту прав жінок.

Дати початку та завершення акції вибрані не випадково. Вони створюють символічний ланцюжок, поєднуючи заходи проти насильства стосовно жінок та дії щодо захисту прав людини, підкреслюючи, що будь-які прояви насильства є порушенням прав людини.

Ось ці важливі дати:

- 25 листопада — Міжнародний день боротьби з насильством щодо жінок;
- 1 грудня — Всесвітній день боротьби зі СНІДом;
- 2 грудня — Міжнародний день боротьби з рабством;
- 3 грудня — Міжнародний день людей з обмеженими фізичними можливостями;
- 5 грудня — Міжнародний день волонтера;
- 6 грудня — Вшанування пам'яті студенток, розстріляних у Монреалі;
- 9 грудня — Міжнародний день боротьби з корупцією;
- 10 грудня — Міжнародний день прав людини.

Важливість акції «16 Днів проти насильства» полягає у тому, що у центрі уваги акції є Людина.

Людмила КОВАЛЕЦЬ, начальник служби у справах дітей виконавчого комітету Білоцерківської сільської ради.